

ALMANACH PAPRSEK

2012 - 2013

Ahoj děti,

prázdniny pomalu, ale jistě klepou na dveře. Ve škole máte jistě všechno splněno, a tak Vám zbývá pouze jedna povinnost. Pečlivě přečíst almanach Paprsek. Letos jsem ho rozdělila na prózu a poezii. V první části najdete příběhy a v druhé básničky.

Vyberte jeden příběh a jednu báseň, která se Vám nejvíce líbí a запиšte do lístečku název soutěžní práce. Po vyhodnocení Vašeho hlasování tak zjistím jméno nejúspěšnějšího prozaika i básníka. Oba vítěze, čili „pisálky roku,“ vyhlásíme 28. června v 9 hodin při slavnostním rozloučení s letošním školním rokem. Vybírejte uvážlivě, spravedlivě.

Jana Lukešová

OBSAH

1. O ježibabě Zlounce
2. Ráno v roce 2352 **Vítězná práce**
3. Akční babička
4. Budík
5. Odhalení pravdy o Kadani
6. Pojd' mi hop!
7. Perníková chaloupka
8. Podzimní krajina I.
9. Pohádka o superhrdinkách
10. Podzimní krajina II.
11. Láska a smrt **Vítězná práce**
12. To, co ty neuvidíš
13. Hrdina

1. část - próza

1. O JEŽIBABĚ ZLOUNCE

Bylo, nebylo, za devatero státy a cestami žila ježibaba Gaga.

Její zjev připomínal shnilou a rozšmajdanou bačkoru. Na nose měla osm bradavic a vlasy vypadaly, jako kdyby pes vzal nůžky mezi tlapky a stříhal. Také měla kočku Šedomyšku.

Jednoho dne za ježibabou Gagou přišel princ Gogo a řekl: „Přičaruj mi sem Lady Gagu a ať se stane mou nevěstou!“ Ježibaba se na jeho nehoráznou drzost a opovážlivost tak rozzlobila, až jí samým vztekem na nose vylezla devátá bradavice. Soslala proto na Goga zaklínadlo, které ho proměnilo v šišku. Ježibaba pak proměněného prince hodila do pece, ale samým rozčilením zapomněla na to, že právě oheň dokáže kletbu zrušit. A tak ouha - z pece vylezl princ Gogo. Na oplátku čarodějnicí zlomil a pohotově hodil do ještě rozpálené pece hůlku - čarohůlku. A tak už čarodějnice nemohla nikdy kouzlit, ale jen na zahrádce okopávat zeleninu a pěstovat kytíčky.

Odjel do osmého státu, kde potkal Sněhurku, ale to už je zase jiný příběh....

Jančík Petr, V. A

2. RÁNO V ROCE 2352

Píše se rok 2352. Celá Země je zaplněna technikou budoucnosti. Lidé létají z domova do vesmíru, vše za ně dělají roboti. V této době se odehrává příběh, kterým vás budu provázet já – Petr Dlouhý. Nad Kadaní vysvitlo slunce. Z radniční věže se ozvalo: „Vstávat, už je ráno.“ Lidé v prosklených mrakodrapech vstali. Všechna okna se sama otevřela. Zvenku je cítit pouze vůně květin. Auta do města nesmí, doprava je zajištěna jezdicími chodníky.

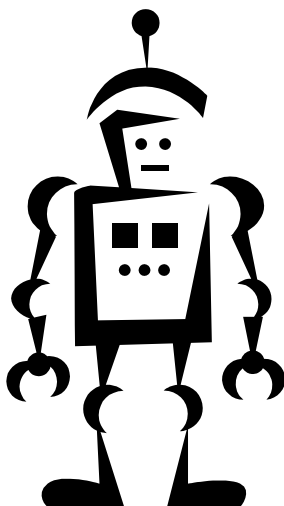
Uslyšel jsem robota z kuchyně: „Snídaně je hotová“. Přišel jsem do kuchyně. „Copak mám dnes k snídani,“ zeptal jsem se. „Amarouny s příchutí makového koláče,“ odpověděl robot. Po snídani jsem zmáčknul knoflík a nádobí se samo umylo. Šel jsem do koupelny. Pasta na zuby mi sama skočila na kartáček. Kartáček mi sám vyčistil zuby. Když jsem se chtěl obléknout, posunul jsem páčku, ale oblékací robot stál a ani se nehnul. Zkoušel jsem to znova a znova. Robot byl rozbitý.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Mám opravit robota nebo se zkusit obléknout sám? Nemohl jsem najít náradí. Rozhodl jsem se, že se obléknu. Pro oblékacího robota je to hračka, ale já jsem se nikdy sám neoblékal. Začal jsem přemýšlet. Mám si obléknout nejdřív kalhoty a pak slipy? Patří ponožky na ruce nebo na nohy? A co košile? Mám si ji obléknout zapínáním dopředu nebo dozadu?

Po nekonečných pokusech jsem konečně stál oblečený před zrcadlem. Najednou jsem uslyšel zvonek. Znamení, že už musím do školy. Hrůza! Takhle přece nemůžu mezi lidi. Zvonek zvoní, běhám po bytě, nevím, co dál. Zvonení nepřestává, je čím dál hlasitější.

Probudil jsem se, zaklapnul budík. Byl to jen sen. Píše se rok 2012. Jako obvykle vstávám, sám se nasnídám, oblékám a odcházím do školy.

Petr Dlouhý, VII.B

3. AKČNÍ BABIČKA

Karolína, které přezdívali Karkulka, se toulala po Praze, když jí zazvonil mobil. Viděla, že volá maminka.

„Ach jó, to si zas vyslechnu kázání,“ pomyslela si. Místo kázání ale uslyšela maminčin vzrušený hlas: „Je průšvih, Karkulko! Babička má dneska svátek, a já jsem na to úplně zapomněla. Kde jsi? Nemohla bys jí něco koupit?“

Karkulka nebyla příliš nadšená: „Zase já!“ Ale protože měla babičku ráda, tak souhlasila. „No jó, ale co jí mám koupit?“

Nohy ji přivedly do IKEY. Tam před sebou uviděla velikánskou ceduli:

DNES NAFUKOVACÍ HRADY. DVA ZA CENU JEDNOHO.

„To je ono,“ pomyslela si, „babička je akční, má ráda adrenalin, tak ať si zaskáče.“ Domluvila si odvoz zboží a sama se vydala k babičce po svých.

Času měla dost, tak se procházela po ulicích, až došla ke Karlovu mostu. Najednou uviděla nějakého kluka, který stál na zábradlí a křičel: „Já skočím, já skočím!“ Nikdo si ho nevšímal, lidi jsou asi na takové šílence zvyklí. Karkulce to nedalo, přistoupila k němu blíž a zeptala se: „Co to děláš?“

„Skočím z mostu! Ona mě nemiluje!“

„Počkej, slez dolů a řekni mi, o co jde. Skočit můžeš až potom.“

Když si Karkulka vyslechla příběh neopětované lásky, podala chlapci lísteček s adresou a řekla mu: „Běž tam, tam se o tebe postarají a poradí ti, co máš dělat.“ Lísteček byla vlastně vizitka Karkulčiny babičky, která pracovala v Bohnicích jako psycholožka. Kluk vizitku popadl a dal se na útěk.

Karkulka pokračovala v cestě dál. Před babiččíným domem už vykládali z auta oba koupené hrady. Nastal ale problém, nevešly se do dveří. Nechali je tedy stát venku a odjeli.

Karkulka stoupala do dvanáctého patra pěšky. Když už byla skoro nahoře, uviděla z okna chodby babičku, jak letí vzduchem dolů. Vyběhla zbývajících schody po dvou, a než se nadála, letěla vzduchem za babičkou. Naštěstí obě skončily v nafukovacích hradech a nic se jim nestalo.

Babička jen vrtěla hlavou a říkala: „To jsem blázen. Já jsem nevěděla, že bungee jumping se teď skáče bez lana.“ Myslela si totiž, chudinka, že jí Karkulka koupila k svátku adrenalinový zážitek a ten kluk že byl z firmy, kde dárek Karkulka objednala.

Klára Nedvědová a Veronika Roubínová, VIII. B

4. BUDÍK

Je teplá srpnová neděle, poslední den letních prázdnin.

Moji rodiče právě odjeli do Prahy. Vráti se až za dva dny a já zůstávám prvně doma úplně sám. Konečně nastal večer. Nemohl jsem ale usnout. Nejspíš asi z toho, že jsem v prázdném bytě bez rodičů. Zapnul jsem si tedy televizi a podíval se na film, pak jsem konečně zabral....

Ráno jsem se vzbudil a můj první pohled mířil na budík. V ten okamžik jsem zařval: „Nééé, první den do školy a já zaspím!“ Rychlostí blesku jsem na sebe hodil triko, kalhoty a za letu oblékl i bundu. Pádím do školy a doufám, že se z toho nějak vykrotím.

Co to? Nikde nikdo! Až teď zjišťuji, že je teprve půl sedmé! To si ze mě snad dělají srandu! Takže zpátečka a druhý pokus později!

Do školy jsem samozřejmě dorazil včas a byl jsem rád, že všechno dobře dopadlo! Jen budu muset zjistit, kdo si ze mě doma vystřelil.....

Adam Vodrážka, V.A

5. ODHALENÍ PRAVDY O KADANI

Kadaň, to nezní nijak romanticky. Ani oficiální vysvětlení vzniku tohoto pojmenování není nijak tajemné. Posuďte sami.

Keltové, kteří ve zdejších končinách kdysi žili, založili na březích řeky Ohře proti sobě dvě osady, které si dávaly znamení ohněm. Jedna se jmenovala „Kad“ a druhá „An“, což se vykládá jako "zářící oheň". Jde však pouze o legendu. Skutečnost je jiná.

Stalo se za dávných časů, kdy tento kraj osídlili Keltové. (*V tom nás oficiální verze neklame, ale všechno ostatní je lež.*) Nad životodárnou řekou Agarou na mohutné stolové hoře Úhošť si bohatý keltský rod postavil hradiště. Vládl tam statečný bojovník, který se od ostatních lišil nejen silou, ale i tím, že byl plešatý. Jeho holá hlava odrážela sluneční paprsky tak silně, že celý zářil. Říkali mu proto „Zářící“, keltsky „Kad.“

Na druhém břehu Lososí řeky „Agary“ žil v malé osadě rod, jemuž velel mladý náčelník. I on se od ostatních lišil a každý ho na dálku poznal. Měl ohnivě rezavé dlouhé vlasy, a tak mu už od dětství říkali „Oheň“, keltsky „An.“

Kad měl se svými ženami spoustu dětí, ale nejvíce miloval svou nejmladší dceru Kennu, (do češtiny přeloženo „Jasná“, nebo také „Krásná“). Jednou ji náhodou spatřil An a na první pohled se do ní zamiloval. Požádal Kennina otce, aby mu ji dal za ženu, ale ten o tom nechtěl ani slyšet. An totiž nebyl nijak zvlášť bohatý, a nebyl tedy vhodnou partií pro milovanou dceru.

An se však nehodlal vzdát své lásky, a proto se rozhodl k činu. Čekal jen na vhodnou příležitost. Jednoho letního dne, kdy šla Kenna s ostatními dívkami prát prádlo do Agary, ji An unesl do své osady. Vzali s sebou i druhou Kadovu dceru Floru.

Kad běsnil. Chtěl viníka potrestat, osadu vypálit a nenechat tam živého tvora. V tu chvíli se na Úhošti objevila Flora se vzkazem od Kenny, že chce s Anem žít a jestli jim někdo bude bránit v jejich lásce, že raději sama ukončí svůj život skokem ze skály.

Kad nakonec uznal, že láska je víc než peníze, a sám vystrojl velkolepý svatební obřad. A aby to neměl ke své dceři a svým zrzavým vnoučatům daleko, nechal postavit novou osadu, ve které pak společně oba rody žily. Tato osada pak dostala název Kad-An.

Kadaň, teď už to zní dost romanticky?

Laura Boučková, VIII. B

6. POJĎ MI HOP!

V jedné krásné zemi za devatero horami a devatero řekami stál hrad a v něm žil král Neomyl. Dny Neomylova panování se chýlily ke konci, ale on neměl žádné potomky schopné převzít královskou korunu.

„Co nadělám? Uspořádám turnaj a vítěze prohlásím za svého nástupce.“

Jak řekl, tak udělal.

Na hrad se sjelo mnoho udatných rytířů. Do druhého kola se probili dva, kníže pán na svém věrném oslíkovi a vladyka Hulič z Huličova, králův oblíbenec.

Vše sledoval ze své kobky ve sklepení hradu zemský správce Rád. Byl tam sám se svou krabicí od vína. Stále se v ní přehraboval a přitom si pobrukoval: „Vy, moji miláčkové, takový hezký, takový žlutoučký,...“ Přemýšlel a kul pikle, jak se králi pomstít. Teď se mu konečně naskytla příležitost. Podplatil strážce, aby předali knížeti pánovi tajnou depeši. Byla v ní rada, jak nad vladykou Huličem vyhrát.

Přípravy na finále vrcholí.

Vladyka Hulič se nakopl trochou ohnivé vody, nasoukal se do svého brnění a vrávoravě vchází do arény. Sluhové mu pomáhají nasednout na bujného oře. To už přijíždí na svém oslíkovi kníže pán.

Král Neomyl zahajuje souboj zvoláním: „Do boje!“

Jezdci se rozjíždějí proti sobě. Kníže pán, dbaje na Rádovu radu, odkrývá přilbu. Arénou zaburácí jeho výkřik: „Ááá, pojd' mi HOP!“

Hulič padá ze svého oře. Válí se v prachu. Král odpočítává do tří. Nic, Hulič je K.O.

Zklamaný král musel vítězem vyhlásit knížete pána. A co Hulič? Ten zbaběle utekl z hradu a od té doby o něm nikdo neslyšel.

Zazvonil zvonec a s Huličem je konec. Pohádka začíná.

Lenka Medková a David Roubín, VIII. B

7. PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

V dalekém a hlubokém lese žije čarodějnice Ferdína. Vaří různé lektvary pro uzdravení a pomáhá tím nemocným lidem.

Bydlí v malé chaloupce, ale ne v tak ledajaké, svou chaloupku vyrobila z perníku, okna a dveře z marcipánu a ze střechy kape sladčoučká čokoláda. Na podlaze položila pendreky a na futrech a rámech jsou lentilky. V chaloupce topí pod obrovským kotlem naplněným želé. Křesla posílá králíčí kůži, má tam i krb, ale místo ohně je tam rozžhavený karamel. Chaloupku nejvíc vystihuje to, že když Ferdína kousek odlomí, tak ten kousek zase sám doroste a to platí o všech částech chaloupky.

Já osobně bych tam bydlet chtěla, ale nejspíše bych dopadla jako Otesánek nebo Budulínek ...

Adéla Knopová, VI. B

8. PODZIMNÍ KRAJINA

Ráda se procházím podzimní krajinou, za čerstvého vzduchu a nádherných barev z čerstvě opadaného listí. Odráží se v kapkách rosy na stříbrné pavučině.

Zrovna teď sedím pod mým oblíbeným stromem. Jeví se mi kouzelným. Cítím se u něj v klidu a bezpečí, uklidňuje mě jeho hluboký hlas, zpívající nádherné písně, nesoucí se po jeho větvích až k té nejtenčí větvičce. Má kořínky, zvláštěně zavánějí, jako byste smíchali jablko a skořici dohromady.

Jeho větve jsou propojeny tak divně, jako bývá nervový systém člověka. Barva listů se jeví tak kreativní, jako byste malovali štětcem na bílé plátno.

Vy jste tady pánem své představivosti. Pro ty, co neumějí naslouchat hlasu přírody, je to pouze strom.

Za ním leží malý lesklý kamínek, který září přes celý les. Každou chvíli očekáváte, že se promění v perličku.

Okolo celého stromu leží měkký mech podobající se peřinám, do kterých si večer lehnete.

Mám s ním vztah tak mocný, že by se roztrásl i ten největší bojovník. Moje city ke stromu jsou velmi silné, nezlomitelné. Mám ho za hrdinu.

Čuříková Klára, VIII. A

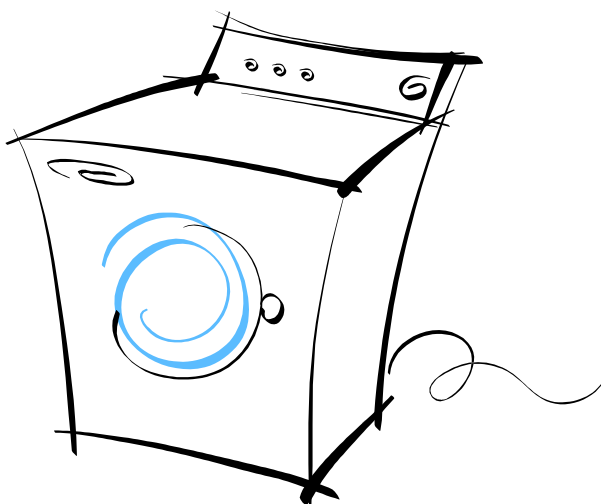
9. POHÁDKA O SUPERHRDINKÁCH

Žily, byly za sedmero šňůrami, za devatero žehličkami a desatero pračkami tři superhrdinky jménem Kolíček, Sušička a Máchadlo. Všechny superhrdinky dostaly jméno podle toho, jak vypadaly. Kolíček, Sušička, Máchadlo pomáhali všem maminkám na širém světě. Kolíček pomáhala všem prádlo. Sušička vysušila každé místo na oblečení. Máchadlo vyčistila všechny skvrny na každém rohu. Dohromady byly neporazitelné, no vlastně, byly jako Tři mušketýři, ale tohle jsou dívky s téměř nadpřirozenými schopnostmi.

Každý den byl pro naše superhrdinky stejný, ale jednoho dne se stalo něco strašného. Sušička objevila nového nepřítele jménem pan Drobek Makový. Pan Drobek jim dělal naschvály, jako jim třeba shazoval oblečení, kradl kolíky na prádlo a plival jim na čisté oblečení. Jednoho dne napadlo dívky vydat se do boje o čistotu. Všechny superhrdinky byly tak našťavané, že Kolíček štípala pana Drobka do zadku, Sušička ho vysušila, že mu bylo ukrutné vedro a Máchadlo ho namočila, až se celý rozpustil.

Naše tři malé hrdinky zvítězily v každém boji o čistotu. Kolíček si po všech bojových taženích na špínu našla nového přítele jménem Šňůra, Máchadlo zas našla novou vanilkovou vůni, která odpuzovala každou špínu. No a co Sušička? Ta si našla nové oblečení, které může s oblibou sušit. Zajímá vás které? Jsou to ponožky. Asi to nikdo nečekal, ale hlavně že naše hrdinky jsou šťastné a pomáhají všem maminkám prát, sušit a všem prádlo. K tomu všemu jim starosta jejich města pan Jiří Pajdálek předal Čestný klíč od města za vytrvalý boj s nečistotou a za velkou pomoc jeho manželce a hlavně všem maminkám z města.

Bára Dymičová, VI. A

2. část - poezie

10. PODZIMNÍ KRAJINA

Před sebou vidím opuštěnou krajinu,
líbí se mi lavička uprostřed ničeho.
Lavička na někoho čeká,
ale ten někdo je ještě daleko.

Kostel se halí do mlhy.
Je opuštěný už mnoho let,
jen vrány se tam zabydlely.
Stromy u lavičky jsou celý smůlou olepeny.

Listí z javorů už není barevné,
protože svítivé barvy opustily je,
vítr je odvál do lepší krajiny,
kde stále slunko hřeje a svítí.

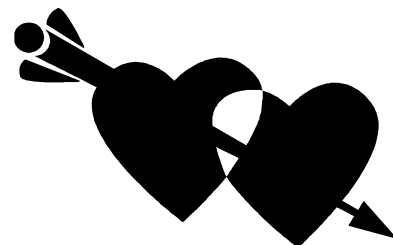
Děti si tu už nehrají,
odešly domů a stromy tu nechaly,
smutné a čekající v mlze,
kapkami deště pokryty.

Večer už klepe na stromy,
ale krajina ještě nechce spát,
přeje si, aby si děti mohly stále hrát,
po chvíli už pochopí, že je velká tma,
a tak se rozhodne, že půjde taky spát.

Marek Berky, VIII.B

11. LÁSKA A SMRT

Jeho tvář byla pro ni vším,
koukala mu do očí, nečekala splín.
Měla radost, když viděla ho smát se,
radostná chvíle krátká však zdála se.

Pak však klukovi došlo,
řekl jí: „Konec lásko, dal jsem ti všechno.“
Život je dlouhej, ale pro ni ne, bez něj.

Kráčela po ulici, hlavu měla v dlaních,
jak má teď žít, když je všem pro smích.
Po její krásný tváři slzy se kutálejí,
i když se brání, slzy se prosit nenechají.

Proč, proč, proč, proč jí to udělal,
na věky svou stopu na srdci zanechal.
Na některý otázky není odpověď,
tahle holka ale chtěla tu svou hned!
Řekl jí: „Mám jinou.“
Tohle slyšet nechtěla,
facka letí vzduchem, až do cíle doletěla.

Konečně zjistil, co udělal za chybu,
chtěl za ní jít, chytit ji za ruku.
Neví, kde je, někam mu zmizela,
on to ví dobře, něco si udělá.

Dívka stojí, pod ní hloubka 100 metrů,
100 metrů nad zemí, 100 metrů nad smrtí.
Nebojí se skočit, vše pro ni skončilo,
už nic nemá, srdce jí nebylo.

Půlnoční hodina právě teď odbila,
minutu před ní holka svůj život skončila.
Nechtěla začínat další den bez něho,
on přiběhl pozdě, teď hledí na její tělo.

Bezvládná tvář, kterou ještě políbí,
zavře jí oči, ať nikdo slzy nevidí.
„Miluju tě,“ šeptne ještě naposled,
pak zmáčkne pistole spoušť a spadne vedle ní.

Nikola Králová, VII.A

12. TO, CO TY NEUVIDÍŠ

Někdy chci, abys měl moje oči.
Abys viděl všechno, co vidím já.
Abys cítil moje deprese a slzy.
A aby sis z toho odpovědi vzal.

Abys věděl, proč pořád brečím.
Proč tak nerada se směju.
Proč pokaždé němě mlčím.
Proč skrývám prázdnotu za důvěru.

Proč v noci nespím.
Proč se zamykám.
Proč v pokoji tiše sedím.
Proč se slzami na víčkách usínám.

Chceš to vědět?
Tak já ti na to odpovím.

Protože jsem tu asi omylem.
Protože nemám důvod se smát.
Protože mám šrámy na srdci.
To ti jako odpověď postačí, snad.

Michaela Petriláková, VII. A

13. HRDINA

Zima krutá prohrává,
už je skoro pryč.
Temnota už mizí
a led praská čím dál víc.

Hrdina náš tvoří se,
aby pohltit zkázu zimy.
Vše roste a vše kvete.
Zima padla!
A nový hrdina se zrodil.

Plný sil mění vše.
Vše je krásné a vše je pestré,
avšak každá síla jednou zhasne.
Hrdina slábne, není již tím, kým byl.

Jak starý krtek ve své noře,
vyčerpaný a bez sil.
A jako blesk se objevil
Lord zkázy, krutosti a zlosti se vrátil.
Hrdina starý usnul
a příroda s ním.

Zlo se opět raduje.
K zimě už se schyluje,
stromy holé, mrazivý vítr,
ničí vše, co hrdina stvořil.
A lidé si zpívají:
Zima krutá vyhrává,
už je zase tu.
Temnota se vrací.
Hrdino, zachraň naši planetu.

Přece jen ze smutku,
trápení a nudy,
z půdy nový hrdina se zrodil...

Matěj Málek, VII.B

Autor: Mgr. Jana Lukešová
Grafická úprava: Mgr. Jana Lukešová
Návrh titulní strany: Jana Sadílková
Lektorovala: Mgr. Lenka Kučerová
Vydáno v roce 2013
Základní škola Kadaň, Chomutovská 1683
10. vydání
V celkovém počtu 50 výtisků
Tiskárna Aficio